

- Иако сам живио за Борац, жртвујући цијелог себе, по трећи пут одлазим из вољеног клуба, отјеран као највећи странац . Овако је започео своју исповијест дојучерашњи тренер рукометаша Борца Абас Арсланагић, којем се Управни одбор захвалио на сарадњи, наводећи четири везана пораза као главни разлог за тај потез.

- Од првог дана повратка у Бањалуку био сам под пресијом. Мислио сам да вријеме лијечи ране, али сам се преварио. Све је кулминирало после освојеног Купа БиХ, када сам осјетио страховит притисак, па могу рећи да сам до овог тренутка дуго и трајао. Ништа ново нећу рећи ако кажем да сам све вријеме имао и пријетеће поруке путем телефона, које су угрожавале како мој рад у клубу, тако и приватни живот – каже Арсланагић.

Он се тешко помирио са чињеницом да нико у клубу није покушао да сагледа право стање ствари, које је и проузроковало нешто лошије резултате, а то су бројне повреде.

- Па зар сам ја крив што нисмо имали у екипи браћу Унчанин, Шкорића, Рацу, Малића, Ракоцију, или што је нови уговор са Голићем потписиван више од три мјесеца? Причу да Борац на располагању има 20 равноправних рукометаша може рећи сам онај ко површно прати дешавања у клубу. За три и по године, колико радим у бх. рукомету као тренер, са сарајевском Босном освојио сам Куп и првенство, а са Борцем један Куп и оба пута као награду за то добијао сам отказ. Не знам да ли је то до мене, или су то нека модерна времена, у која се, нажалост, још нисам уклопио. Још зимус добио сам признање за најбољег тренера године, полусезону са Борцем завшио на другом мјесту, али... – покушава Арсланагић да нађе прави разлог разлаза са клубом из Господске улице.

Играчима нема шта да замјери, али руководству да. Тврди да многе ствари нису биле постављене на право мјесто и да се боји да повратак клуб на старе стазе славе, са њим или без њега, неће ићи глатко.

- Није моје да о томе говорим, али тешко је било радити када знате да поједини играчи имају и по десет пута веће премије од некога ко такође игра свих 60 минута. Покушавао сам да то држим под контролом, понекад је завист ипак превладала, али далеко од тога да сам имао бојкот играча. О њима све најбоље, што желим и мом Борцу. Да волим Борац, то ми не могу забранити јер и ја сам писао један дио историје, и то оне најсвјетлије – закључио је Абас Арсланагић.

Уговор до 2009.

Абас Арсланагић уговор са Борцем има до 25. октобра 2009. године, у којем јасно пише да у случају раскида сарадње на штету тренера, клуб је дужан да испоштује уговорну обавезу.

Одмор од рукомета

Да у блиској будућности нема намјеру да се бави тренерским послом или било чим везаним за рукомет, потврдио је и сам Арсланагић.

- Ово је било превише и за мене. Добро ћу се одморити прије него што размислим шта даље. Сигурно је да ћу у блиској будућности посјетити кћерку Маиду, која са успјехом игра у Валенсији – истиче Арсланагић.

Подршка Граховца и Стевановића

Да је Арсланагић био на правом путу, потврђују и ријечи данас рукометаша сарајевске Босне, Небојше Граховца и Ђорђа Стевановића, који су прошлог лjeta, због лоше политике клуба, Бањалуку замијенили Сарајевом.

- Када су сазнали да сам смијењен, позвали су ме и истакли да им је била велика част што су играли у екипи коју сам ја тренирао, изражавајући наду да ћемо се можда опет једног дана срести. То ми је и највећа сатисфакција – прича Арсланагић.

Увијек уз клуб

Иако је рекао да ће доћи на утакмицу са Чапљином, прву послје смјене, Арсланагић се ипак није појавио у дворани "Борик".

- Није то био никакав бојкот. Када год будем могао, бићу уз вољени клуб Борац, на било којем меридијану овог свијета. Разлог мог неодласка на утакмицу је једноставан, велики број пријатеља и навијача опседа ме већ данима тражећи прави разлог мог одласка. Нисам могао себи дозволити да сваком понаособ препричавам своју судбину. Резултат сам сазнао од Даворина Љубишића, који ми је и пренио прве импресије после сусрета – каже Арсланагић.

Три отказа

Последњи раскид сарадње Арсланагића и Борца није први. Њега је та судбина задесила и 1977. године, као и 1985. године, када је такође под притисцима морао да напусти Бањалуку.

- Први пут сам имао сјајну генерацију коју сам селектовао, Штрбац, Велић, Арнаутовић, Петковић, али због једног неспоразума са Небојшом Поповићем дебљи крај сам извукао ја. Други пут сам смијењен после изгубљеног финала Купа Југославије у дуелу са Железником из Ниша, који је са клупе предводио легендарни Тута Живковић. Претходно смо елимисали Металопластику и првенство завршили на другом мјесту, одмах иза Шапчана, али ни то није било довољно да останем – присјећа се ружних епизода Арсланагић.

(Спорт клуб)